

Nicci French

Bezeten van mij

Vertaald door
Molly van Gelder en
Gideon den Tex

Ambo | Anthos
Amsterdam

Hij wist dat hij ging sterven. En vagelijk, ergens diep in zijn binnenste, wist hij dat hij zoiets niet hoorde te willen. Eigenlijk moest hij iets doen om zichzelf te redden, maar hij kon niet bedenken wat. Misschien wel als hij begreep wat er gebeurd was. Als de wind en de sneeuw nou maar eens afnamen. Die hadden hem zo lang geteisterd dat hij nauwelijks nog onderscheid kon maken tussen het geluid en de striemende kou op zijn gezicht. Altijd was daar die worsteling, in feite de laatste worsteling, om zuurstof te halen uit deze lucht op achtduizend meter boven zee-niveau, waar een mens eigenlijk niet kon leven. De zuurstoffles-
sen waren al lang leeg, de ventielen dichtgevroren, het masker zat alleen maar in de weg.

Het kon nog minuten duren, hoogstwaarschijnlijk nog uren. Maar voor de ochtend zou hij dood zijn. Dat was prima, wat hem betrof. Hij was doezelig en kalm. Onder de lagen windbestendig nylon, GoreTex, wol en polypropyleen voelde hij zijn hart twee keer zo snel slaan als normaal, een gevangene die wanhopig op zijn borst beukte. Toch was hij in zijn hoofd sloom, dromerig. Wat niet deugde, want ze moesten allemaal wakker blijven, in beweging, tot ze gered werden. Hij wist dat hij rechtop moest gaan zitten, overeind komen, driftig in zijn handen klappen, zijn maten wakker maken. Hij lag hier te lekker. Het was heerlijk om eindelijk te kunnen rusten. Hij voelde zich al lange tijd zo moe.

Koud had hij het niet meer, wat een opluchting was. Hij keek naar een van zijn handen die uit de handschoen was geschoten en in een merkwaardige hoek lag. Hij was eerst paars geweest, maar nu – nieuwsgierig boog hij zich voorover – was hij wasachtig wit. Vreemd dat hij zo'n dorst had. In zijn zak zat een bevroren fles, dus daar had hij niets aan. Om hem heen lag overal sneeuw waar hij ook niets aan had. Je zou er bijna om lachen. Gelukkig was hij geen arts, zoals Françoise.

Waar was die trouwens? Toen ze aan het eind van het touw waren, hadden ze eigenlijk op de col in kamp drie moeten zijn. Zij was vooruit gegaan en ze hadden haar niet meer teruggezien. De anderen waren bij elkaar gebleven, hadden wat rond gedwaald, waren alle oriëntatiegevoel kwijtgeraakt, hadden geen idee meer waar ze zaten op de berg en lagen hier nu hopeloos bij elkaar in deze zogenaamde greppel. Maar er was iets wat hij niet mocht vergeten, een ding dat hij nog ergens in zijn hoofd had, maar waar wist hij niet en wat dat was wist hij ook niet.

Zijn voeten kon hij niet eens meer zien. Vanochtend, toen ze op pad waren gegaan, hadden de bergen geglinsterd in de ijle lucht, en hadden ze zich in het felle zonlicht dat over de bergruggen kwam stralen, van het blauw-witte kogelvrije ijs af vonkte, door hun pijnlijke hoofd priemde, langzaam een weg gebaad over de hellende zee van ijs naar de top. Er dreven maar een paar stapelwolken hun kant op, maar ineens was daar die werveling van steenharde sneeuw.

Hij voelde iets naast hem bewegen. Er was nog iemand bij bewustzijn. Moeizaam draaide hij zich op zijn andere zij. Rood jack, dus dat moest Peter zijn. Zijn gezicht ging volledig schuil onder een dikke laag grijs ijs. Hij kon er niets meer aan doen. Ze waren een soort team geweest, maar nu leefden ze allemaal in hun eigen wereld.

Hij vroeg zich af wie er nog meer op de bergheiling lag te sterven. Het was allemaal zo misgegaan. Niets aan te doen. In zijn

sneeuwpak zat een injectiespuit in een tandenborstelhouder, vol met dexamethason, maar het pakken van een injectiespuit ging zijn krachten nu te boven. Hij kon zijn handen niet eens zo ver krijgen om zijn rugzak af te doen. En trouwens, wat moest hij daarna dan doen? Waar moest hij dan heen? Beter maar even wachten. Ze vonden hen wel. Ze wisten waar ze zaten. Waarom waren ze er nog niet?

De wereld daarbuiten, het leven hiervoor, deze bergen, dat was allemaal onder de oppervlakte van zijn inerte bewustzijn gezakt, tot er alleen nog maar sporen overbleven. Hij wist dat elke minuut dat hij hier boven lag, in deze zuurstofarme zone des doods, er miljoenen hersencellen verloren gingen. Ergens ver weg in zijn hoofd lag hij te kijken hoe hij doodging, vol verschrikking, zelfmedelijden en afschuw. Hij wilde dat het voorbij was. Het enige wat hij wilde was slapen.

De stervensfasen kende hij. Bijna nieuwsgierig had hij toegekeken hoe zijn lijf tegen de omgeving hier op de laatste bergkammen voor de top van de Chungawat protesteerde: de hoofdpijnen, de diarree, het happen naar adem, de gezwollen handen en enkels. Hij wist dat hij niet meer helder kon denken. Misschien kreeg hij wel hallucinaties voor hij doodging. Hij wist dat de bevriezing zich al van zijn handen en voeten meester had gemaakt. Zijn lijf voelde hij niet meer, alleen nog zijn verschroeide longen. Het was alsof zijn brein als enige nog werkte, nog altijd vaag flakkerde in zijn uitgewoonde karkas. Hij lag te wachten tot die vlam nog één keer oplichtte en doofde.

Jammer dat hij de top niet had gehaald. De sneeuw voelde als een kussen tegen zijn wang. Tomas was warm. Had er vrede mee. Wat was er misgegaan? Het had allemaal zo simpel moeten zijn. Er was iets wat hij niet mocht vergeten, iets wat niet klopte, geen zuivere koffie. Een stukje van de puzzel paste niet. Hij deed zijn ogen dicht. De duisternis voelde heilzaam aan. Het leven was zo druk geweest. Al die moeite. Waarvoor? Nergens voor. Hij mocht

het echt niet vergeten. Als hij het maar weer wist, dan maakte de rest niet meer uit. Als het gehuil van de wind nou maar eens op-
hield. Als hij nou maar eens kon denken. Ja, dat was het. Het was
zoiets stoms, zoiets eenvoudigs, maar hij begreep het. Hij glim-
lachte. Hij voelde de kou door zich heen trekken, hem verwelkom-
men in de duisternis.

Heel stil bleef ik op de stoel met de harde leuning zitten. Mijn
keel deed zeer. De neonverlichting flikkerde en maakte me dui-
zelig. Mijn handen legde ik op het bureau tussen ons in, met de
vingertoppen zachtjes tegen elkaar, en ik probeerde gelijkmatig
adem te halen. Dat alles op zo'n plek moest eindigen.

Om ons heen gingen de telefoons en gonsden de gesprekken,
als geruis op de radio. Op de achtergrond kwamen er mannen en
vrouwen in uniform druk langslopen. Af en toe wierpen ze wel
een blik op ons, maar nieuwsgierig waren ze kennelijk niet.
Waarom ook? Ze zagen hier zoveel gebeuren, en ik was maar een
gewone vrouw met een blos op de wangen en een ladder in haar
kousen. Wisten zij veel. In mijn belachelijke laarsjes deden mijn
voeten pijn. Ik wilde niet dood.

Inspecteur Byrne pakte een pen. Met mijn allerlaatste restje
hoop deed ik een poging tot glimlachen. Geduldig keek hij me
aan, de wenkbrauwen gefronst, en ik wilde gaan huilen en hem
vragen om me te redden, alsjeblieft. Het was al zo lang geleden
dat ik echt gehuild had. Maar als ik nu begon, waarom zou ik er
dan ooit mee ophouden?

'Waar waren we ook al weer, weet u dat nog?' vroeg hij.

Nou, en of ik dat nog wist. Ik wist het nog allemaal.

‘Alice! Alice! Je bent laat. Kom op nou.’

Ik hoorde een zacht weerspanning gebrom en besepte dat dit uit mijn mond kwam. Buiten was het koud en donker. Ik kroop dieper weg onder het opgebolde donsdek, kneep mijn ogen toe tegen de flauwe glinstering van winterlicht.

‘Alice, opstaan.’

Jake rook naar scheerschuim. Rond zijn boord hing een das los omlaag. Weer een dag. Het zijn eerder de kleine gewoontes dan de grote beslissingen die je tot een echt stel maken. Je komt vanzelf in een patroon terecht, je kruipt allebei zonder dat bewust te besluiten in huishoudelijke rollen die elkaar aanvullen. Jake en ik waren ’s werelds grootste kenners van elkaars triviaaliteiten. Ik wist dat hij in zijn koffie meer melk wilde dan in zijn thee, hij wist dat ik maar een drupje in mijn thee wilde en niks in mijn koffie. Hij wist waar die harde knoop bij mijn linkerschouderblad ging zitten als ik een zware tijd op kantoor had gehad. Voor hem deed ik geen fruit in de salades en voor mij deed hij er geen kaas in. Wat wilde je nog meer in een relatie? Als stel raakten we al aardig op elkaar ingespeeld.

Ik had nooit eerder met een man samengewoond – ik bedoel, met een man met wie ik een relatie had – en vond het interessant om te zien hoe de huishoudelijke rollen verdeeld werden. Jake was ingenieur en had grenzeloos veel verstand van alle draden en

buizen achter onze muren en onder onze vloeren. Ik heb een keer tegen hem gezegd dat het enige wat hij vervelend vond aan onze flat het feit was dat hij die niet zelf van de grond af had opgetrokken, en dat vatte hij niet op als een belediging. Ik was afgestudeerd in biochemie, dus ik verschoonde de lakens en leegde de vuilnisbak in de keuken. Hij repareerde de stofzuiger, maar ik gebruikte hem. Ik hield het bad schoon, behalve wanneer hij zich erin geschoren had. Daar trok ik de grens.

Het rare was dat Jake altijd al het strijkwerk deed. Hij zei dat de mensen tegenwoordig niet meer wisten hoe je overhemden moest strijken. Dat vond ik zo'n intens stompzinnige opmerking en ik had het vast als een belediging opgevat, als het niet zo lastig was om beledigd te blijven wanneer je zelf met een drankje voor de tv ligt en iemand anders het strijkwerk doet. Hij haalde de krant en ik las over zijn schouder mee en daar ergerde hij zich weer aan. We deden allebei de boodschappen, maar ik maakte een lijstje en streepte alles af en hij kocht lukraak en was veel duurder uit dan ik. Hij ontdooide de koelkast. Ik gaf de planten water. En hij bracht me elke ochtend thee op bed.

'Je bent laat,' zei hij. 'Hier is je thee, en ik ben er over precies drie minuten vandoor.'

'Ik haat januari,' zei ik.

'Van december zei je dat ook.'

'Januari is net zoiets als december. Maar dan zonder de kerst.'

Maar hij was de kamer al uit. Ik nam snel een douche en trok mijn haveremoutkleurige broekpak aan, met een jasje dat tot mijn knieën kwam. Ik haalde een borstel door mijn haar en stak dat losjes op.

'Je ziet er chic uit,' zei Jake, toen ik de keuken binnenkwam. 'Is het nieuw?'

'Dat heb ik al jaren,' loog ik, en ik schonk mezelf nog een kop thee in, dit keer een lauwe.

Samen liepen we naar de metro, onder één paraplu, en we

ontweken alle plassen. Bij het tourniquet gaf hij me een zoen, met de paraplu onder zijn arm en zijn stevige handen op mijn schouders.

‘Dag schat,’ zei hij, en op dat moment bedacht ik: hij wil trouwen. Hij wil dat we een getrouwd stel worden. Met die verbaazingwekkende gedachte in mijn hoofd vergat ik iets terug te zeggen. Hij merkte niets, stapte de roltrap op en voegde zich bij de menigte afdalende mannen in regenjas. Hij keek niet om. Het leek wel of we al getrouwd waren.

Ik had geen zin in die vergadering. Ik voelde me er bijna fysiek niet toe in staat. Gisteravond was ik met Jake uit eten geweest. Pas na middernacht waren we thuis, pas tegen enen lagen we in bed en het zal halfdrie geweest zijn voor we ook echt sliepen. We hadden samen iets te vieren – voor het eerst. Veel aanleiding was er niet, maar bij Jake en mij zijn aanleidingen schaars. We hebben het wel eens geprobeerd, maar we kunnen ons geen van beiden herinneren wanneer we elkaar voor het eerst ontmoet hebben. Samen draaiden we al zo lang in hetzelfde kringetje rond, als bijen om dezelfde korf. Wanneer we bevriend raakten weten we niet meer. We zaten in een fluctuerend groepje mensen, en na een tijdje hadden we het stadium bereikt dat als iemand me had gevraagd om een lijstje van mijn drie of vier, vier of vijf beste vrienden te maken, Jake daar op had gestaan. Maar niemand heeft me dat ooit gevraagd. Van elkaars ouders, schooltijd, liefdesleven wisten we alles. Een keer, toen zijn vriendin bij hem weg was gegaan, zijn we samen afgrijselijk dronken geworden, onder een boom in Regent’s Park, we leegden een halve fles whisky met ons tweeën, half huilerig, half lacherig, al die tijd heel sentimenteel. Ik vertelde hem dat zij erop achteruitging, en hij kreeg de hik en gaf me een aai over mijn wang. We lachten om elkaars mopjes, dansten met elkaar op feestjes, maar niet op schuifelnummers, bedelden om geld en liften en goeie raad. Maatjes waren we.

Wel wisten we allebei wanneer we voor het eerst met elkaar naar bed waren geweest. Dat was op 17 januari van het afgelopen jaar. Op een woensdag. We zouden met een ploegje mensen naar een nachtfilm gaan, maar een aantal mensen kon niet, dus tegen de tijd dat we bij de bioscoop stonden waren alleen Jake en ik overgebleven en tijdens de film keken we elkaar op een zeker moment aan en lachten nogal schaapachtig, en ik vermoed dat we toen allebei beseften dat dit een afspraakje was geworden, en misschien vroegen we ons toen allebei af of dit wel zo'n goed idee was.

Na afloop vroeg hij of ik bij hem thuis nog wat kwam drinken. Het was één uur in de ochtend. Hij had een pak gerookte zalm in de koelkast en – daar moest ik wel om lachen – een zelfgebakken brood erbij. In ieder geval moest ik daar achteraf om lachen, want sindsdien heeft hij nooit meer een brood of wat dan ook gebakken. Wij zijn een stel van afhaal- en diepvriesmaaltijden. Maar op het moment dat we voor het eerst zoenden moest ik wel bijna lachen, want dat maakte zo'n rare, bijna incestueuze indruk, als zulke gewone goeie vrienden. Ik zag zijn gezicht steeds dichterbij komen, zijn vertrouwde trekken vervagen tot iets vreemds, en ik kreeg de neiging om te giechelen of me terug te trekken, als ik maar die plotselinge ernst, die zo andere stilte tussen ons verbrak. Maar het voelde meteen goed, alsof ik thuiskwam. Als er al tijden waren dat ik geen zin had in dit soort vastigheid (hoe moest het nou met al die plannen om in het buitenland te gaan werken, avonturen te beleven, een heel ander mens te worden?) of dat ik me zorgen maakte dat ik bijna dertig was, en dit dan mijn leven werd – nou, dan wuifde ik dat allemaal gewoon weg.

Ik weet dat stellen eigenlijk een duidelijke beslissing moeten nemen om te gaan samenwonen. Het is een fase in je leven, net zoals het uitwisselen van een ring of sterven. Dat hebben wij nooit gedaan. Ik bleef bij hem slapen. Jake ruimde een la uit voor mijn onderbroeken en panty's. Daarna bleef er wel eens een jurk

hangen. Ik liet conditioner en oogpotloden in de badkamer liggen. Na een paar weken zo doorgaan merkte ik op een dag dat ongeveer de helft van de video's mijn handschrift op de labels vertoonde. Het is gewoon zo dat als je niet noteert welk programma je hebt opgenomen, al is het maar een krabbel, je het nooit meer terugvindt als je het wilt zien.

Op een dag vroeg Jake of het nog wel zin had dat ik huur betaalde voor mijn kamer, aangezien ik daar nooit was. Ik zat te mitsen en te maren, ik piekerde, maar kwam niet tot een definitief besluit. Mijn nichtje Julie kwam in de zomer voor een vakantiebaantje naar Londen voor het studiejaar begon, dus ik stelde voor dat ze een tijdje bij mij kon wonen. Om plaats voor haar te maken moest ik nog meer spullen weghalen. Eind augustus – toen we op een warme zondagavond in een pub zaten en over de rivier bij St. Paul's uitkeken – had Julie het er steeds maar weer over dat ze een vast adres wilde zoeken en stelde ik voor dat ze voor vast in mijn kamer introk. En zo woonden Jake en ik samen en was het enige wat we te vieren hadden onze eerste keer.

Maar na het feest kwam de afrekening. Als je geen zin hebt in een vergadering en je je zorgen maakt of je jezelf wel recht doet of dat je onrecht wordt aangedaan, zorg dan wel dat je kleren gestreken zijn en dat je op tijd bent. Dat staat nou niet direct in de tien manager-geboden, maar die donkere ochtend dat ik alleen nog trek had in thee, leek zo'n stelregel wel een overlevingsstrategie. In de metro probeerde ik mijn gedachten te ordenen. Ik had me beter moeten voorbereiden, aantekeningen moeten maken of zoiets. In de hoop dat mijn nieuwe pak geen kreukels opliep, bleef ik staan. Een paar beleefde mannen boden me een zitplaats aan en keken gegeneerd toen ik die weigerde. Waarschijnlijk dachten ze dat het iets ideologisch was.

Wat gingen ze allemaal doen, mijn medepassagiers? Stilletjes wedde ik dat het niet zoiets raars was als ik ging doen. Ik was onderweg naar het kantoor van een kleine divisie van een heel

groot multinationalaal farmaceutisch bedrijf voor een vergadering over een klein voorwerp van plastic en koper dat op een new age-speld leek, maar in werkelijkheid een onbevredigend prototypetype van een nieuw anticonceptiemiddel was.

Ik had meegemaakt dat mijn baas Mike achtereenvolgens verbijsterd, razend, gefrustreerd en in de war was, omdat we zo weinig vooruitgang boekten met de Drakloop iv, het anticonceptiemiddel van ons bedrijf Drakon, dat als het ooit uit het laboratorium kwam een revolutie in anticonceptieland zou veroorzaken. Een halfjaar geleden was ik voor dit project in dienst genomen, maar ik werd nu geleidelijk in het bureaucratische moeras van budgetberekeningen, markt doelstellingen, tekorten, klinisch onderzoek, specificaties, afdelingsvergaderingen, regionale vergaderingen, vergaderingen over vergaderingen en die hele onmogelijke hiërarchie van het besluitvormingsproces omlaaggezogen. Bijna was ik vergeten dat ik een wetenschapper was, die werkte aan een project op het grensgebied van de vrouwelijke vruchtbaarheid. Ik had de baan aangenomen omdat het idee dat ik een product creëerde en verkocht net leek alsof ik vakantie van de rest van mijn leven nam.

Deze donderdagochtend maakte Mike alleen maar een norske indruk, maar ik wist hoe gevaarlijk die stemming kon zijn. Hij was net een roestige oude zeemijn uit de Tweede Wereldoorlog die op het strand was aangespoeld. Het zag er wel onschadelijk uit, maar als iemand er op de verkeerde plek in ging poeren, vloog die de lucht in. Mij niet gezien, vandaag in ieder geval niet.

De vergaderruimte stroomde vol mensen. Ik had al een plaats uitgezocht met mijn rug naar de deur zodat ik uit het raam kon kijken. Het kantoor lag net ten zuiden van de Theems, in een doolhof van smalle straten genoemd naar kruiden en de verre landen waar ze vandaan kwamen. Achter ons gebouw lag een recyclingbedrijf dat altijd op het punt stond aangekocht en gerenoveerd te worden. Eén grote hoop troep. In een hoek lag een

reusachtige berg flessen. Op zonnige dagen blonk die betoverend, maar ook op een akelige dag als vandaag was er een kans dat ik mocht meemaken dat er een graafmachine langskwam en er een nog grotere stapel van maakte. Dat was interessanter dan alles wat er in vergaderruimte C kon gebeuren. Ik keek om me heen. Er zaten drie mannen, enigszins slecht op hun gemak, die voor deze vergadering van het lab in Northbridge waren gekomen en dit uitstapje onmiskenbaar betreurden. Philip Ingalls van boven, mijn zogenaamde assistente Claudia en Mikes assistente Fiona waren ook aanwezig. Een aantal mensen ontbrak. Mikes voorhoofd kreeg een diepere plooi en hij ging verwoed aan zijn oorlellen zitten trekken. Ik keek uit het raam. Mooi. De graafmachine kwam op de berg flessen af. Ik voelde me meteen beter.

‘Komt Giovanna nog?’ vroeg Mike.

‘Nee,’ zei een van de onderzoekers. Neil heette hij volgens mij. ‘Ze heeft mij gevraagd of ik voor haar wilde invallen.’

Met een onheilspellend schouderophalen accepteerde Mike dit. Ik ging rechtop zitten, trok een opletend gezicht en pakte optimistisch mijn pen. De vergadering begon met verwijzingen naar de vorige bijeenkomst en het opdreunen van allerlei routinematige zaken. Ik zat poppetjes te tekenen en probeerde toen een schets te maken van Neils gezicht, dat wel wat op dat van een jachthond leek, met droevige ogen. Daarna draaide ik de knop helemaal om en keek naar de graafmachine die al een flink eind was opgeschoten. Helaas was het geluid van brekend glas niet te horen, maar het bleef leuk. Met enige moeite draaide ik de knop weer terug naar de vergadering toen Mike naar de plannen voor februari vroeg. Neil zei iets over anovulatiebloedingen en ineens raakte ik absurd genoeg geïrriteerd bij het idee dat een mannelijke wetenschapper het met een mannelijke manager over een technische vinding met betrekking tot de vrouwelijke anatomie had. Ik haalde diep adem om iets te zeggen, veranderde van ge-

dachten en richtte mijn aandacht weer op het recyclingcentrum. De graafmachine reed nu achteruit, het werk was gedaan. Ik vroeg me af hoe je aan zo'n baantje kwam.

'En wat jou betreft...' Ik werd me bewust van mijn omgeving, alsof ik plotseling in mijn slaap was gestoord. Mike had zich tot mij gericht en iedereen had zich naar me omgedraaid om te kijken hoe de dreigende schade uitviel. 'Jij moet hier orde op zaken stellen, Alice. Er heerst malaise op deze afdeling.'

Nam ik de moeite om daar wat tegen in te brengen? Nee.

'Goed, Mike,' zei ik lief. Maar ik gaf hem wel een knipoog, al was het om hem te laten weten dat ik niet met me liet sollen, en ik zag zijn gezicht rood aanlopen.

'En kan iemand 's een keer die klotelamp repareren?' schreeuwde hij.

Ik keek omhoog. Een van de fluorescerende buizen produceerde een bijna onderbewuste flikkering. Zodra je je daarvan bewust werd, was het net alsof iemand vanbinnen aan je hersenpan zat te krabben. Krab krab krab.

'Dat doe ik wel,' zei ik. 'Ik bedoel, ik zorg wel dat iemand er naar kijkt.'

Ik was bezig met een rapport dat Mike aan het eind van de maand naar Pittsburgh kon sturen, dus ik had tijd genoeg om de rest van de dag weinig uit te voeren. Een halfuur lang, belangrijk, heb ik twee kledingcatalogi van postorderbedrijven zitten doorbladeren. Ik sloeg terug naar een paar keurige laarsjes, een lange fluwelen jurk die als 'onontbeerlijk' omschreven werd, en een korte duifgrijze zijden rok. Dat zou me nog eens 137 pond verder in de schulden werken. Na de lunch met een pr-vrouw – een aardig mens met een bleek gezichtje dat gedomineerd werd door een smalle rechthoekige zwarte bril – sloot ik mezelf op in mijn kamer en zette mijn koptelefoon op.

'Je suis dans la salle de bains,' zei een stem al te opgewekt in mijn oor.

‘Je suis dans la salle de bains,’ herhaalde ik gehoorzaam.

‘Je suis en haut!’

Wat betekende ‘en haut’ ook alweer? Ik wist het niet meer. ‘Je suis en haut,’ zei ik.

De telefoon ging en ik trok de koptelefoon van mijn hoofd en weg was ik uit die wereld van zonschijn en lavendelvelden en caféterrassen, terug in het havengebied in januari. Het was Julie, met een probleem over de flat. Ik stelde voor om na het werk samen even wat te gaan drinken. Ze had al met een stel mensen afgesproken, dus ik belde Jake mobiel en stelde voor dat hij ook naar de Vine kwam. Nee. Hij was de stad uit, om te kijken hoe het ging met de aanleg van een tunnel door een gebied dat niet alleen rijk was aan natuurschoon maar dat ook heilige grond was voor een aantal religies. Mijn werkdag was bijna voorbij.

Julie zat met Sylvie en Clive aan een hoektafeltje toen ik daar aankwam. Achter haar stond een stel klimplanten. Het wingerdmotief van de Vine.

‘Je ziet er vreselijk uit,’ zei Sylvie meelevend. ‘Kater?’

‘Weet ik niet,’ zei ik behoedzaam. ‘Maar ik kan wel iets tegen een kater gebruiken. Ik bestel voor jou ook wel wat.’

Clive zat net te vertellen over een vrouw die hij gisteravond op een feestje had ontmoet.

‘Een heel interessante vrouw,’ zei hij. ‘Ze is fysiotherapeut. Ik heb haar verteld van mijn elleboog, je weet wel...’

‘Ja, dat weten we.’

‘Ze pakte die op zo’n speciale manier vast en hij voelde meteen beter. Wonderlijk, toch?’

‘Hoe ziet ze eruit?’

‘Hoezo?’

‘Hoe ziet ze eruit?’ drong ik aan.

De drankjes kwamen eraan. Hij nam een slokje. ‘Ze is heel lang,’ zei hij. ‘Langer dan jij. Ze heeft bruin haar, ongeveer tot op

haar schouders. Ze is mooi, gebruind, ze heeft van die knetterblauwe ogen.'

'Geen wonder dat je elleboog beter voelde. Heb je een afspraakje met haar gemaakt?'

Hij keek verontwaardigd, maar ook een beetje betrapt. Hij trok zijn das los. 'Tuurlijk niet.'

'Je wilde het duidelijk wel.'

'Je kan toch niet zomaar met een vrouw een afspraakje maken.'

'Jawel hoor,' kwam Sylvie tussenbeide. 'Ze heeft toch je elleboog aangeraakt.'

'Nou en? Ik geloof m'n oren niet. Ze raakt mijn elleboog aan, als fysiotherapeut, en dat betekent dat ze er wel voor in is?'

'Niet meteen,' zei Sylvie preuts. 'Maar vraag het eens aan haar. Bel haar op. Mij klinkt ze wel begeerlijk in de oren.'

'Uiteraard was ze... aantrekkelijk, maar er zijn twee problemen. Ten eerste, zoals je weet heb ik nog niet het gevoel dat ik echt over Christine heen ben. En ten tweede, zoiets kan ik niet. Ik moet een aanleiding hebben.'

'Weet je hoe ze heet?' vroeg ik.

'Ze heet Gail. Gail Stevenson.'

Peinzend nam ik een slokje van mijn bloody mary.

'Bel haar op.'

Over Clives gezicht trok een lachwekkend panische uitdrukking. 'Maar wat moet ik dan zeggen?'

'Geef niet wat je zegt. Als zij jou aardig vond – en omdat ze op dat feestje je elleboog vastpakte, lijkt het daar wel op – dan gaat ze met je uit, wat je ook zegt. Als ze je niet aardig vond, dan kan je zeggen wat je wil, maar gaat ze nooit met je uit.' Clive leek in verwarring. 'Bel haar maar eens op,' zei ik. 'En dan zeg je: "Ik ben die man van die elleboog die jij behandeld hebt op dat feestje, waar weet ik niet meer, van die avond, heb je zin om met me uit te gaan?" Misschien vindt ze dat wel charmant.'

Hij keek verschrikt. 'Zomaar?'

'Zeker weten.'

'Maar waar moet ik haar dan mee naartoe nemen?'

Ik lachte. 'Wat wil je dat ik doe? Nog een kamer voor je regelen ook?'

Ik ging nog wat te drinken halen. Toen ik terugkwam, zat Sylvie én te roken én met theatrale gebaren te praten. Ik was moe en luisterde maar half. Aan de andere kant van de tafel vertelde Clive volgens mij – maar dat wist ik niet zeker want ik ving alleen flarden op – aan Julie over de verborgen betekenissen in het patroon op een pakje Marlboro. Ik vroeg me af of hij dronken was of niet goed bij zijn hoofd. Ik treuzelde met mijn laatste bodempje drank, want ik voelde me al een beetje wazig worden. Dit was een deel van de club, een groepje mensen dat elkaar voor het merendeel op de universiteit had ontmoet en bij elkaar bleef, contact bleef houden, samen dingen deed. Zij waren meer familie voor me dan mijn eigen familie.

Toen ik weer thuis voor de deur stond, deed Jake open zodra ik de sleutel in het slot stak. Hij had al een spijkerbroek en een geruit overhemd aangetrokken.

'Ik dacht dat je pas laat thuis zou zijn,' zei ik.

'Het probleem loste zich vanzelf op,' zei hij. 'Ik kook vanavond.'

Ik keek naar de tafel. Er lagen allerlei pakjes. Gekruide kip. Taramasalata. Pita-brood. Een piepklein puddinkje met basterdsuiker. Room. Een fles wijn. Een video. Ik gaf hem een zoen. 'Een magnetron, een tv en jij,' zei ik. 'Perfect.'

'En daarna ga ik de hele nacht met je vrijen.'

'Alweer? Ouwe tunnelaar dat je bent.'

2

De volgende ochtend was de metro drukker dan anders. Onder al die lagen kleren had ik het heel warm, dus probeerde ik aan andere dingen te denken terwijl ik tegen lijven aan zwierde en de metro door de duisternis ratelde. Dat ik naar de kapper moest. Ik kon voor de lunch nog een afspraak maken. Of er nog genoeg eten voor vanavond in huis was, of dat we misschien iets moesten halen. Of ergens gaan dansen. Vanochtend had ik mijn pil niet ingenomen, dus dat moest gebeuren zodra ik op mijn werk kwam. Die pil deed me denken aan het spiraaltje en de vergadering van gisteren, waardoor ik vanochtend nog minder zin had om uit bed te komen.

Een magere jonge vrouw met een grote roodaangelopen baby wurmde zich door de wagon. Niemand stond voor haar op, dus bleef ze waar ze was met haar kind op haar hoekige heup, overeind gehouden door alle lijven om haar heen. Alleen het verhitte boze babygezicht was te zien. Algauw begon het kind inderdaad te brullen, maar de vrouw reageerde niet, alsof niets tot haar doordrong. Haar ogen stonden wezenloos in haar lijkbleke gezicht. Haar baby was gekleed voor een expeditie naar de Zuidpool, maar zij droeg alleen een dunne jurk en een openhangende parka. Ik ging bij mezelf na of ik enig moederinstinct bezat. Niets. Daarna keek ik om me heen naar alle mannen en vrouwen in pak. Ik boog me voorover naar een man in een prachtige kasj-

mier jas, tot ik zijn puistjes kon zien, en zei toen zachtjes in zijn oor: 'Sorry. Vindt u het erg om voor die mevrouw op te staan?' Hij keek verwonderd, afwerend. 'Ze moet even zitten.'

Hij stond op en de moeder schuifelde erheen en zette zich klem tussen twee *Guardians*. De baby bleef jammeren en zij bleef recht voor zich uit staren. Nu kon de man zich een deugdzaam mens voelen.

Ik was blij dat ik er bij mijn halte uit kon, hoewel ik niet op de komende dag zat te wachten. Als ik aan werk dacht, kwam er een lethargisch gevoel over me, alsof al mijn ledematen zwaar en alle compartimenten van mijn brein muf waren. Op straat was het ijskoud en mijn adem wolkte door de lucht. Ik wikkelde mijn sjaal wat strakker om mijn hals. Ik had iets op mijn hoofd moeten doen. Misschien kon ik er tijdens de koffiepauze even tussenuit om een paar laarsjes te kopen. Om me heen haastten mensen zich met het hoofd omlaag naar hun kantoor. In februari zouden Jake en ik eigenlijk even weg moeten, naar iets warmes en verlatens. Als het maar weg van Londen was. Ik zag een wit strand en een blauwe hemel voor me, met mij slank en bruin in een bikini. Ik keek te veel naar de reclames. Ik droeg altijd een badpak. Nou ja. Jake had al zitten zeuren dat we moesten sparen.

Ik stopte bij het zebrapad. Een vrachtwagen kwam langsrazen. Precies in de maat stoven een duif en ik achteruit. Ik ving een blik op van de bestuurder, hoog in zijn cabine en blind voor alle mensen onder hem die naar hun werk sjokten. De volgende wagen kwam met piepende remmen tot stilstand en ik stapte de weg op.

Van de andere kant stak een man over. Ik zag dat hij een zwarte spijkerbroek en een zwart leren jack aan had, en toen keek ik hem aan. Ik weet niet meer of hij eerst bleef staan of ik. Allebei stonden we midden op de weg naar elkaar te staren. Volgens mij heb ik een claxon horen loeien. Ik kon me niet verroeren. Het leek wel een eeuw, maar waarschijnlijk heeft het maar een secon-

de geduurd. In mijn maag zat een leeg, hongerig gevoel en ik kon niet goed ademhalen. Weer klonk er een claxon. Iemand riep iets. Zijn ogen waren angstaanjagend blauw. Ik liep door, en hij ook, en we passeerden elkaar op centimeters afstand, de ogen strak op elkaar gericht. Als hij me had aangeraakt, had ik me volgens mij omgedraaid en was met hem meegegaan, maar dat deed hij niet, dus kwam ik in mijn eentje bij het trottoir aan.

Ik wandelde verder naar het pand waar Drakon in gevestigd was, bleef toen staan en keek om. Hij stond daar nog steeds, en hij staaarde naar me. Hij lachte niet en gebaarde niet. Met moeite draaide ik me weer om, alsof zijn blik me naar hem terugtrok. Bij het kantoor duwde ik me door de draaideur en keek nog één keer achterom. Weg was hij, de man met de blauwe ogen. Nou ja, dat was dan dat.

Onmiddellijk liep ik naar het toilet, sloot mezelf op en leunde tegen de deur. Ik was duizelig, mijn knieën trilden en achter mijn ogen drukte er iets zwaars, als ongehuilde tranen. Misschien werd ik wel verkouden. Misschien werd ik wel ongesteld. Ik moest aan de man denken en aan de manier waarop hij me aangestaard had, en deed mijn ogen dicht alsof ik hem daarmee buitensloot. Er kwam iemand het toilet binnen die een kraan opendraaide. Heel stil bleef ik staan en hoorde onder mijn bloes mijn hart bonken. Ik hield mijn hand tegen mijn brandende wang, daarna tegen mijn borst.

Even later kon ik weer normaal ademhalen. Ik gooide wat koud water tegen mijn gezicht, haalde een kam door mijn haar en bedacht op tijd om een pilletje uit de doordrukstrip te halen en dat in te nemen. De pijn in mijn maag zakte, en inmiddels voelde ik me alleen nog breekbaar, bibberig. Godzijdank had niemand iets gezien. Ik nam een kop koffie uit de automaat op de eerste verdieping, en een reep chocola want ik stierf van de honger, en liep naar mijn kamer. Met beverige, onhandige vingers plukte ik de wikkel en daarna de goudkleurige folie van de cho-

cola en at de reep met grote happen op. De werkdag was begonnen. Ik nam mijn post door en smet het meeste in de prullenmand, schreef een memo aan Mike en belde toen Jake op zijn werk.

‘Hoe is jouw dag tot nu toe?’ vroeg ik.

‘Die is nog maar net begonnen.’

Ik voelde me alsof ik uren geleden van huis was gegaan. Als ik achteroverleunde en mijn ogen dichtdeed, zou ik uren kunnen slapen.

‘Leuk was het gisteravond,’ zei hij zachtjes. Misschien zaten er mensen bij.

‘Mmm. Maar ik voelde me vanochtend wel een beetje raar, Jake.’

‘Gaat het nu weer?’ klonk hij bezorgd. Ik ben nooit ziek.

‘Ja hoor. Goed. Heel goed. En met jou?’

Ik wist niks meer te zeggen, maar had geen zin om op te hangen. Ineens klonk Jake afgeleid. Ik hoorde hem iets tegen iemand anders zeggen wat ik niet verstond.

‘Ja hoor, schat. Zeg, ik moet ophangen. Dag.’

De ochtend verstreek. Ik ging weer eens naar een vergadering, deze keer met de marketingafdeling, en kreeg het voor elkaar om een kan water om te gooien en mijn mond niet open te trekken. Ik las het onderzoeksrapport door dat Giovanna me had geëmaild. Om halfvier zou ze langskomen. Ik belde de kapper en maakte een afspraak voor één uur. Ik dronk sloten bittere, lauwe koffie uit piepschuimen bekertjes. Ik gaf mijn planten water. Ik leerde hoe ik moest zeggen: ‘Je voudrais quatre petits pains’ en ‘Ça fait combien?’

Vlak voor enen pakte ik mijn jas, liet een boodschap achter voor mijn assistente dat ik een uurtje wegbleef en klepperde de trap af de straat op. Het begon net te motregen en ik had geen paraplu bij me. Ik keek omhoog naar de wolken, haalde mijn

schouders op en liep snel Cardamom Street in, waar ik een taxi kon nemen naar de kapper. Stokstijf bleef ik staan en de wereld werd troebel. Mijn maag draaide om. Ik kreeg het gevoel alsof ik elk moment dubbel kon klappen.

Daar stond hij, een paar meter van me vandaan. Alsof hij sinds vanochtend niet van zijn plaats was geweest. Nog altijd in zijn zwarte jack en spijkerbroek, nog altijd zonder te lachen. Hij stond daar gewoon en keek me aan. Het voelde alsof er voor het eerst echt naar me gekeken werd, en ineens werd ik me scherp bewust van mezelf – van het bonzen van mijn hart, het op- en neergaan van mijn ademhaling, de tinteling van paniek en opwinding over mijn lijf.

Hij was zo'n beetje van mijn leeftijd, begin dertig. Je zou kunnen zeggen dat hij mooi was, met zijn bleekblauwe ogen en war-rige bruine haar en zijn hoge platte jukbeenderen. Maar op dat moment wist ik alleen maar dat hij zo op mij gericht was dat ik voor mijn gevoel niet onder zijn starende blik uit kon komen. Mijn adem klonk als een zachte schorre zucht, maar ik verroerde me niet en kon me niet omdraaien.

Wie de eerste stap zette, weet ik niet meer. Misschien ben ik naar hem toe gewankeld, of bleef ik gewoon op hem wachten, maar toen we eenmaal tegenover elkaar stonden, zonder elkaar aan te raken, handen langs de zij, zei hij met een lage stem: 'Ik heb op je staan wachten.'

Eigenlijk had ik het uit moeten proesten. Dit was niks voor mij, dit kon mij niet overkomen. Ik was Alice Loudon maar, onderweg naar de kapper op een natte dag in januari. Maar lachen of glimlachen lukte me niet. Ik kon alleen nog maar naar hem kijken, in zijn wijd uiteenstaande blauwe ogen, naar zijn half openstaande mond, zijn tedere lippen. Hij had witte gelijkmatige tanden, alleen van de voorste was een stukje af. Op zijn kin zaten stoppels. In zijn nek zat een schram. Zijn haar was nogal lang en ongekamd. O nou, of hij mooi was. Ik wilde zijn mond

aanraken, heel zachtjes, met mijn duim. Ik wilde zijn stoppels in mijn hals voelen schuren. Ik wilde iets zeggen, maar het enige wat ik kon uitbrengen was een tuttig en afgeknepen 'O'.

'Alsjeblieft,' zei hij toen, me nog steeds strak aankijkend, 'ga je met me mee?'

Het kon wel een straatrover zijn, een verkrachter, een psychopaat. Zonder iets te kunnen zeggen knikte ik, en hij stapte de straat op en hield een taxi aan. Hij hield het portier voor me open, maar raakte me nog steeds niet aan. Eenmaal in de taxi gaf hij de chauffeur een adres en keek toen in mijn ogen. Ik zag dat hij onder zijn zwarte jack alleen een donkergroen t-shirt aanhad. Om zijn hals hing een leren snoer met een zilveren helix. Om zijn vingers zat niets. Ze waren lang, met keurige schone nagels. Over een duim liep een hoekig litteken. Zijn handen zagen er praktisch uit, sterk, gevaarlijk.

'Mag ik weten hoe je heet?'

'Alice,' zei ik. Ik herkende mijn eigen stem niet.

'Alice,' herhaalde hij. 'Alice.' Uit zijn mond klonk de naam vreemd. Hij bracht zijn handen omhoog en maakte zachtjes, heel voorzichtig, zonder contact te maken met mijn huid, mijn sjaal los. Hij rook naar zeep en zweet.

De taxi stopte en ik zag dat we in Soho waren. Een kiosk, een delicatessenzaak, restaurants. Ik rook koffie en knoflook. Hij stapte uit en hield het portier weer voor me open. Ik voelde het bloed kloppen in mijn lijf. Hij duwde een haveloze deur open naast een kledingwinkel en ik liep achter hem aan een smalle trap op. Hij haalde een bos sleutels uit zijn zak en opende twee sloten. Achter de deur lag niet zomaar een kamer, maar een kleine flat. Ik zag boekenkasten, boeken, schilderijen, een tapijt. Ik aarzelde op de drempel. Dit was mijn laatste kans. Door de ramen kwam het lawaai van de straat binnenfilteren, het aanzwellen en wegsterven van stemmen, het denderen van auto's. Hij deed de deur dicht en schoof de grendel ervoor.

Eigenlijk had ik bang moeten zijn en dat was ik ook, maar niet voor hem, voor deze vreemdeling. Ik was bang voor mezelf. Ik kende mezelf niet meer terug. Ik vervloede met mijn begeerte, alsof de contouren van mijn lijf onwerkelijk werden. Ik wou mijn jas uitdoen, met klunzige vingers op mijn fluwelen knopen, maar hij hield me tegen.

‘Wacht,’ zei hij. ‘Dat doe ik wel.’

Eerst deed hij mijn sjaal af en hing die zorgvuldig aan de kapstok. Daarna kwam mijn jas, in alle rust. Hij knielde op de vloer en schoof mijn schoenen van mijn voeten. Ik steunde met een hand op zijn schouder zodat ik niet omviel. Hij ging weer staan en knoopte mijn vest los, en ik zag dat zijn handen lichtjes trilden. Hij maakte mijn rok los en trok die langs mijn heupen omlaag, met een rasperig geluid over mijn panty. Hij rukte mijn panty uit, propte die tot een rommelige bal die hij naast mijn schoenen legde. Nog altijd had hij mijn huid nauwelijks beroerd. Hij trok mijn hemdje uit en schoof mijn onderbroek naar beneden, en daar stond ik naakt in die vreemde kamer, lichtjes te bibberen.

‘Alice,’ zei hij een beetje kreunend. ‘God, wat ben je mooi, Alice.’

Ik deed zijn jack uit. Zijn armen waren sterk en bruin, en van de elleboog naar de pols liep nog een lang gerimpeld litteken. Net als hij knielde ik bij zijn voeten neer om zijn schoenen en sokken uit te trekken. Aan zijn rechtervoet had hij maar drie tenen, en ik boog me voorover en kuste de plek waar de andere twee hadden gezeten. Zachtjes zuchtte hij. Ik sjarde zijn T-shirt uit zijn broek en als een klein jongetje hield hij zijn armen omhoog terwijl ik het over zijn hoofd trok. Hij had een platte buik met een streep haar van boven naar beneden. Ik ritste zijn broek open en schoof die langzaam over zijn billen omlaag. Zijn benen waren knokig, heel bruin. Ik deed zijn onderbroek uit en liet die op de grond vallen. Eén van ons kreunde, maar ik weet niet of hij

het was of ik. Hij tilde een hand op en stopte een lok haar achter mijn oor, daarna ging hij met een wijsvinger over mijn lippen, heel langzaam. Ik deed mijn ogen dicht.

‘Niet doen,’ zei hij. ‘Kijk me aan.’

‘Alsjeblieft,’ zei ik. ‘Alsjeblieft.’

Hij maakte mijn oorbellen los en liet ze vallen. Ik hoorde ze op de houten vloer rinkelen.

‘Kus me, Alice,’ zei hij.

Nog nooit was me zoiets overkomen. Nog nooit had ik dit soort seks meegemaakt. Wel onverschillige seks, gênante seks, nare seks, goeie seks, fantastische seks. Dit leek meer op verwoestende seks. We knalden tegen elkaar op, in een poging voorbij de grens van huid en vlees te komen. We hielden elkaar vast alsof we aan het verdrinken waren. We haptten naar elkaar alsof we uitgehongerd waren. En al die tijd bleef hij me aankijken. Alsof ik het mooiste was wat hij ooit had gezien, en liggend op die harde stoffige vloer voelde ik me ook mooi, schaamteloos, helemaal verloren.

Toen het voorbij was, hielp hij me opstaan en nam me mee naar de douche en spoelde me schoon. Hij zeepte me in, mijn borsten en tussen mijn benen. Hij waste mijn voeten en mijn dijnen. Zelfs mijn haar, deskundig de shampoo erin masserend, mijn hoofd achterover houdend zodat ik niets in mijn ogen kreeg. Daarna droogde hij me af en zorgde ervoor dat ik ook onder mijn armen en tussen mijn tenen droog werd, en ondertussen bestudeerde hij me aandachtig. Ik voelde me net een kunstwerk, maar ook een prostituee.

‘Ik moet weer naar mijn werk,’ zei ik uiteindelijk. Hij kleepte me aan, raapte mijn kleren van de grond, deed mijn oorbellen weer in en veegde mijn natte haar uit mijn gezicht.

‘Wanneer ben je klaar met je werk?’ vroeg hij. Ik dacht aan Jake die thuis zat te wachten.

‘Zes uur.’

‘Dan ben ik er,’ zei hij. Eigenlijk had ik tegen hem moeten zeggen dat ik een partner had, een huis, een heel ander leven. Maar ik trok zijn gezicht naar het mijne toe en kustte zijn gehavende lippen. Met moeite kreeg ik mezelf zover dat ik me van hem losrukte.

In de taxi, alleen, zag ik hem voor me, dacht terug aan zijn aanrakingen, hoe hij smaakte, hoe hij rook. Zijn naam kende ik niet.